

Barbora Kardošová

„Musela spoznať seba v inej žene, aby konečne získala chlapa, o ktorom sa jej len snivalo.“

ANJELI
nespia

Barbora Kardošová

ANJELI nespí

slovar

Text © Barbora Kardošová 2005, 2014
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2014

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-1146-4

Tebe, nebohá Melanie, že si stála pri mne

September

„Zhlboka sa nadýchnite a počúvajte, ako vám v žilách prúdi krv. Neexistuje nič, len vy a vaše ja. Z jedného sa stávajú Dva-ja. Z Dvoch sa stávajú Traja. Dohromady sú Jedno...“ ozýval sa sugestívny mužský hlas. Jeho hlboký tón, podfarbený ezoterickými zvukmi prírody, vychádzal z dvoch väčších reproduktorov položených na zemi. Reprodukory rozdeľoval pestrofarebný tkaný koberec, na ktorom sedela v tureckom sede Irma. Meditovala. Končeky prstov mala spojené, aby dokonale prepojila prúdiacu energiu vlastného tela.

„Povedzte si so mnou: Zaslúžim si žiť svoj život naplno, bez strachu a viny a počúvať iba svoj vnútorný hlas...“

Hlas ezoterického muža zatíchol v šume približujúcich sa vodopádov a Irma so zatvorenými očami vyzerala, že počúva svoj vnútorný hlas.

Irma mala tridsaťpäť rokov, veľký zadok, malé prsia, malý byt a tri mačky. A ešte auto v garáži. Jej dvojizbový byt bol plný oranžovej a červenej farby, závesov, zrkadiel a kvetov, keď nehovoríme o knihách, sviečkach a najrôznejších zvonkohrách.

Zdalo sa, že reproduktory už šírili iba prirodzené šumenie toho najzdravšieho ticha. Mačky aj Irma mali zatvorené oči a uvoľnene dýchali. Ručička na starých drevených hodinách lenivo zavrzgala a odmerala ďalšiu minútu ticha. Bolo presne o päť minút osem. Nové septembrové ráno. S posunutím ručičky sa začal pod Irmine okná blížiti šialený detský rev. Hysterický hlas zachrípnuto kričal z posledných síl „Niéééééééé!!!!“ a všetky mačky zodvihli hlavy. Irma ešte chvíľu odolávala, potom aj ona otvorila oči a preverila si čas na hodinkách.

„Zase!“ skonštatovala znechutene. „Presne o päť osem! Ja to kašlem!“

Rev práve kulminoval, keď si našuchla na nohy tenisky a vyšla na balkón. Konečne si potvrdila svoju niekoľkodňovú predstavu, ako asi vyzerá človek, ktorý bezohľadne ruší jej vlastné ticho. Neľútostne si premerala ženu na chodníku, ťahajúcu za sebou vzpierajúceho sa chlapca a vybehla im z bytu naproti.

Žena na chodníku bola fakt sexi. Napriek nadľudskej sile asi štvorročného chlapca, ktorý jej takmer odtrhol ľavú ruku, stála z nepochopiteľných príčin pevne na zemi a štíhle opálené nohy v ihličkových sandáľkach sa jej ani nezachveli. Práve sa snažila nájsť v kolibrícej minikabelke niečo, čím by chlapca nalákala, aby ju nasledoval.

„Jim, srdiečko, dobre vieš, že do tej škôlky aj tak musíš ísť,“ prihovárala sa mu monotónnym hlasom. „Tak tu máš žuvačku a pod!“

„Zavri si hubu!!!“ reval malý Jim.

Irma už bola celkom blízko a práve sa nadýchla, aby oslovila sexi matku, ale vďaka Jimovi si to rozmyslela.

„Ako sa to rozprávaš s matkou?!“ zarevala presne rovnakou intenzitou na Jima.

Jim aj jeho sexi mama na ňu prekvapene pozreli.

„A vy! Ak ste jeho matka, čo neviete, že takto sa to vonkoncom nerobí?! Obaja mi už najmenej týždeň pekne leziete na nervy! Rušíte ma pri práci!!!“ pokračovala Irma v patričnom nasadení.

Jim si utrel slzy a vďačne sa na Irmu usmial.

Jimova matka sa rovnako ako Irma nadýchla a spustila: „Tak po prvé: nerevte tu láskavo na môjho syna! A po druhé: urobte to sama, keď ste taká múdra! Nech sa páči! Zavedte ho do škôlky bez toho, aby o tom všetci vedeli, okej?!“

Z ničoho nič zodvihla Jima do náručia a vložila ho prekvapenej Irme do rúk. „Ja už mám toho plné zuby!“ povedala si pre seba a pozrela na Jima. „Táto teta sa o teba postará. Je presne taká múdra ako ty. Budete si rozumieť!“ Prudko sa otočila a vyrazila rýchlymi krokmi preč.

Irma ticho čakala, kedy sa tá sexi žena otočí a celý tento cirkus sa skončí. Ibaže Jimova matka sa ani raz neotočila a zdalo sa, že ešte aj ten taxík, čo pri nej zastal a v ktorom vzápätí zmizla, bol dopredu zinscenovaný.

Jim vyzeral nadmieru spokojne.

„Lala sa vráti. Neboj sa. Máš video?“ spýtal sa Army, ktorá neverila vlastným očiam.

Vzápätí zhodnotila situáciu: kľúče od auta zostali v byte, takže prenasledovanie taxíka nehrozilo, škôlka nemôže byť ďaleko, a ak chce niečo podniknúť, mala by si vyzliecť župan.

„Neznášam video,“ odpovedala stroho, keď vchádzali do výťahu.

„Ale máš pekné vlasy,“ povedal Jim. Bol to prvý kompliment od muža, ktorý kedy Irma dostala. Jim ani netušil, ako výrazne si práve polepšil.

A tak sa Irma rozhodla, že Jim dnes do škôlky nepôjde. Predstavovala si, čo by sa stalo, keby sa Jimova mama poňho už nikdy nevrátila. Stala by sa jeho náhradnou matkou, chodili by spolu do kina, do zoo a na kolotoče, naučila by ho spievať, hrať na gitare, zakladať oheň a vôbec, vždy chcela mať dieťa, ktoré by už nebolo také malé, že neviete, ako ho chytiť. Nerozumela novorodencom a neznášala, keď deti plačú. Verila, že plačú iba kvôli dospelým. Naučila by Jima, ako odsunúť dáme stoličku, podržať dvere a kabát, bol by z neho dokonalý džentlmen. Počas dňa sa v nej zrazu postupne prebúdza racionálne udupaný materinský cit a začal sa nebezpečne prejavovať. V prvom rade Irma pripravila jedlo, a hoci to bol len obyčajný chlieb vo vajci, vzhľadom na jej minulosť to bol hotový zázrak, že uvarila pre niekoho iného ako pre seba a svoje tri mačky. Po druhé, dovolila Jimovi, aby vliezol do jej posteľe a okukával obrázky od jej bývalých žiakov rozvešané v spálni po stenách. Irma totiž (okrem iného) vyučovala kedysi na základnej škole výtvarnú výchovu. No a nakoniec, nechala Jima, aby natahoval všetky tri mačky, až sa z toho jedna vygrcala na Irmin paplón a Irma sa napriek tomu stále usmievala.

Čas letel a jej to začínalo byť ľúto. Keď Jim zaspal, ozvalo sa z jeho batôžka, ktorý si zložil na chodbe, zvonenie. Irma

z neho vylovila mobil a prudko ho vypla. Nebolo to dvakrát rozumné, na displeji svietil nápis MAMA. Ale nemohla si pomôcť. Nechcela, aby chlapca čokoľvek prebudilo. Keď sa prebral, stihli si ešte zamlsať v cukrárni a potom už Irma musela ísť do Čajovne. Bola to jej práca – džob, ako vrazil Jim. Všeobecne používal dosť cudzích slov na svoje štyri roky. Ani nie tak cudzích ako francúzskych. A v Čajovni sa mu páčilo.

„Lala nevolala?“ spýtal sa, keď do Čajovne vošla rovnako atraktívna žena ako bola jeho mama.

„Nie. Ale môžeme jej zavolať, ak chceš,“ zaklamala Irma a skoro sa obarila vriacim čajom.

Jim vytiahol z batôžka mobil a vzhľadom na svoj vek ho ani neprekvapilo, že bol vypnutý. Podal ho Irme a nadiktoval pin.

Lala sa ozvala okamžite a na hlase bolo počuť, že plakala. Vynadala Irme a o pár minút si prišla po Jima.

Jim sa rozplakal a svojím osvedčeným spôsobom sa zapieral do zeme, aby nemusel odísť.

Celé to trvalo hádam tri minúty, ale niečo sa tým celkom zásadne zmenilo. Rozhodne v Čajovni doteraz nepocítili taký silný závan negatívnej energie.

Lala si domalovala nechty na nohách a bosá vykročila po šialene mäkkom a drahom koberci smerom do kúpeľne. Cesta jej trvala dosť dlho, pretože kúpeľňa bola presne na opačnej strane rozsiahlej vily, a tak popritom zbierala zo zeme špinavé pánske ponožky a bielizeň, plechovky od piva a obaly od žuvačiek. Tento odpad na konci chodby roztriedila a vrátila perleťový lak na poličku v kúpeľni. Potom bez väčších stresov umyla vaňu, umývadlo a zrkadlo, povysávala a umyla dlážky, pobehala po nábytku antistatickou prachovkou a práve keď začala žehliť, otvorili sa dvere a vošla Florence s deťmi.

„Čo hovoríš na ten nový čistič do chladničky?“ spýtala sa bez pozdravu Florence. Kráčala bez zastavenia rovno k chladničke a otvorila ju.

„Nič. Neviem, ktorý nový myslíš,“ vysvetľovala Lala.

Florence nakukla do chladničky a začala na Lalu kričať zmesou francúzštiny a slovenčiny: „Povedala som ti, aby si

umyla aj chladničku, Lala! Ani si sa jej nedotkla!!! To mám ču-
chať ten smrad, až kým zase neprídeš?! Bolí ma z toho hlava!“

Florance sa dramaticky chytila za čelo a zviezla sa do ko-
ženého kresla. Mohla mať tiež tak tridsaťtri ako Lala, ale tvá-
rila sa na štyridsaťosem – s bohatými skúsenosťami manžel-
ky diplomata a plnou výbavou.

„Dám ti prášok?“ ponúkla sa Lala pokojne.

„Mám,“ odmietla Florance a vylovila z kabelky tabletku.

Všetky tri deti sa medzitým rozprchlí po dome.

Lala podala Florance pohár vody a pokrčila pritom prsty
na nohách, aby si Florance nevšimla jej čerstvo nalakované
nechty. „Tak prepáč, nevedela som o tej chladničke, môžem
ju umyť aj teraz, ak chceš,“ povedala Lala.

Florance však nešlo o chladničku. Vždy si našla niečo,
čo mohla Lale vytknúť – raz to boli málo lesklé vodovodné
batérie, potom preliate kvety, nevymenený filter vo vysáva-
či a tak ďalej. Možno to robila každej žene, ktorá kedy v jej
domácnosti upratovala, a možno iba Lale, lebo bola rozhod-
ne o kus krajšia než Florance. Vyhovovalo jej, že je Lala in-
teligentná, vie po francúzsky a nechodí oblečená ako šupáč-
ka, ale ako dáma, a zároveň ju to dráždilo do nepričetnosti.
Lala si už na to zvykla, brala to ako súčasť tejto práce, ktorú
si sama vybrala, aby ich s Jimom uživila.

Po príchode z Francúzska to bolo dosť ťažké. Vrátila sa síce
domov na Slovensko, ale bez šance pracovať ako predtým.
Ako letuške z Air France bez dieťaťa by to možno šlo, ale ako
letuške z Air France s dieťaťom a bez akejkolvek rodiny, kto-
rá by jej mohla pomôcť – žiadna šanca. Začala prekladať, ale
veľmi rýchlo pochopila, že potrebuje ešte čosi, čo jej pomôže
zarobiť na prenájom a vôbec na všetko, na čo bola zvyknutá.
A tak pri tlmočení na akomsi ženskom večierku dostala po-
nuku od Florance a odvtedy u nej upratovala.

Dobrý džob – dobre platený a zabral len dva dni v týždni.
Vždy keď mala Florance jeden zo svojich hysterických výstu-
pov, Lala si predstavovala, ako to robila s jej mužom presne
na tej koženej sedačke oproti žehliacej doske, za ktorou teraz
stála. Bolo to len raz, ale musela ho vyskúšať, bol fakt sladký

a pozorný. A mal presne taký istý nos ako Jil, jej sladký Jil, a pretože obaja boli Francúzi, mal aj ten istý prízvuk. Stálo to za to. A pomáhalo jej to prekonať buzeráciu od Florance.

Lala sa len tak pre seba usmiala a s pohľadom hypnotizujúcim koženú sedačku poskladala popamäti jeho pyžamo. Keď sa milovali, mal jednu ruku v jej vlasoch a šepkal jej stále to isté „mon piaf, piaf, piaf...“ Vyzerala pre všetkých mužov rovnako: nežne, bezbranne a príťažlivo, mäkká ako pierka vrabca, preto jej to šepkal. Celkom úmyselne si začala pospevovať šansón *Avec toi* od Edith Piaf, keď rozvešiala jeho čerstvo vyžehlené košele. Taká bola. Navonok priam detsky zraniteľná, vo vnútri diabolsky nekompromisná – Lala.

Čajovňa v centre mesta sa zaplňala až navečer. Sviečky na každom stole blikotali do rytmu príjemnej tamtamovej hudby a všetky rozhovory splývali do pokojnej hladiny šepotu.

Irma sedela so stálymi hosťami a nalievala im čaj. O každom čaji vedela rozprávať ako o poslednej vydarenej dovolenke v Karibiku, kde, samozrejme, nikdy nebola. Ale ľudia ju mali radi. Dnes mala službu s mladým Mariánom, študentom architektúry, bol fajn, ale čaju vôbec nerozumel. Staral sa o svoje dredy na hlave, o výmenu cédečok a platenie.

Do Čajovne vošla dvojica mužov a čo bolo hneď divné, obaja si nechali na očiach tmavé slnečné okuliare. Rozhliadli sa po miestnosti a každý sa naklonil k jednému zo stolov. Náhodou bola práve za jedným z nich Irma, takže najskôr skoro odpadla z prenikavej kolínskej toho chlapa a vzápätí si vypočula, o čo mu ide, keď tlmeným hlasom prehovoril:

„Dám vám dobrú radu. O pár minút to tu ideme s kamošom kompletne vyramovať, budú lietať stoličky, riady, nábytok a tak... Zdeknite sa v pokoji von a nič sa vám nestane, oukej?“

Chlapík sa chystal vystrieť a postúpiť k ďalšiemu stolu, keď ho Irma prudko chytila za ruku a zrejme ťahala tak dôsledne, že chlap zostal v predklone. Nahla sa až celkom k nemu a zašepkala: „Vybrali ste si úplne zle, chlapci. Tam vzadu sedí brat ministra obrany, chutí mu náš polofermentovaný čaj, potrebuje ho takmer každý večer. Okrem toho približne polovica

našich hostí ovláda ázijské bojové umenia. Ublížujú, len keď si o to niekto koleduje.“ Všetko, čo povedala, znelo až príliš pravdepodobne, napriek tomu sa chlapík chystal vzdialiť s posmešným úškrnom na ksichte. Irma ho prudko chytila presne v rozkroku a pekne silno potiahla, ako ju to kedysi učili v kurze sebaobranu. Na minisekundu sa jej tá minivelkosť nepozdávala, takže na okamih zapochybovala o účinku svojho hmatu. Posmešný úškrn však z chlapíka raz-dva zmizol a nahradil ho chladný kŕč, čo Irmu výrazne povzbudilo.

„Takže teraz decentne upozorníte vášho kamoša, aby si prestal koledovať a potom, prosím, vo vlastnom záujme odíďte,“ dopovedala Irma a snažila sa pritom napodobniť ten posmešný úškrn. Nepopustila svoje bolestné zovretie a čakala. „Ja si počkám.“

Chlapík sa konečne spojil pohľadom so svojim komplicom, ktorý stál na opačnom konci a práve sa začínal načahovať na nebezpečne jasné miesto do zadného vrečka, kde len matori nosia strelné zbrane. Irmina obeť však vyplašene naznačovala, aby sa na podobné veci vykašlal a aby ihneď vypadli.

„My dvaja sme neskončili, ty suka smradľavá!“ zavrčal na Irmu nasupene smradľavý chlapík.

„To by ma mrzelo,“ vycerila Irma všetky svoje zuby a pustila vtáka k odletu.

Keď výpalníci odišli, Irma sa zhlboka nadýchla a Čajovňou sa zrazu ozval potlesk. Musela sa zamyslieť, kedy jej naposledy niekto zatlieskal. Vystriedala veľmi veľa zamestnaní, no nikde na to nebola ktovieaká príležitosť. Začínala ako grafická dizajnérka hneď po skončení školy. Keby sa tleskalo za najväčší trapas v živote, tam by si užila frenetický aplauz. Zalúbila sa do kolegu a skončilo to totálnym fiaskom. Mohol mať, ktorú chcel, a ona nebola nikdy tá pravá. Podľa svojho vnútorného hlasu to však na kolegu pri vhodnej príležitosti vybalila, a to nemala robiť. Dosť na tom, že odvtedy si zasnula do pamäti heslo: Nikdy žiaden vzťah na pracovisku. Aj vďaka tomu menila prácu až príliš často.

Tu v Čajovni bola zatiaľ sedem mesiacov a ešte sa nikam nechystala. Navyše práve tu zožala za dobre odvedenú prácu

skvelý potlesk, počas ktorého jej prebleslo hlavou pár spomienok na svoje prvé zamestnanie a fiasko s tým spojené a konečne tomu idiotovi, čo ju vtedy nechcel, odpustila.

Taká bola: navonok chronicky nenápadná, vo vnútri božsky nekompromisná – Irma.

Bol to slowfox alebo walz, hral do tanca zalúbenej dvojici. Kývali sa jemne z nohy na nohu a nič nebolo dôležitejšie ako jej a jeho oči, ústa, krk, vlasy, končeky prstov, jej stvrdnuté bradavky na jeho horúcej košeli, chute na jazykoch. Vzrušené šepoty zanikali v erupciách bozkov:

„Konečne sme sami...“

„Môžem si s tebou robiť, čo chcem...“

„Čo chcem...“

„Si iba moja nevesta...“

„Máme more času...“

„Je mi horúco...“

Priestranná terasa bola ponorená do decentného svetla vychádzajúceho z okien zvláštnej budovy. Alebo to bola loď? Za oknami však všetko stíchlo, nikde nebol jediný človek, ktorý by rušil ich vzrušujúcu pohodu. Mala mandľové šaty, ktoré úplne odhaľovali krivky jej bledučkého chrbta. Jeho ruka jediná mala právo pocítiť záchvevy jej kože s jemnými chlpkami stojacimi v pozore. Jej ústa jediné tak perfektne sedeli na každý článok jeho prsta. Terasa sa nenápadne začala pohybovať a roztáčala sa stále rýchlejšie v rytme ich tanca. V tých najrýchlejších otáčkach bolo vidieť už len dve telá, ako žiadostivo prijímajú jedno druhé a hudbu prekrývali mužsko-ženské výdychy a vzdychy, až sa to nedalo vydržať. Bolo to šialené a krútila sa z toho hlava, ale bolo to jediné, čo ich oboch mohlo aspoň na malú chvíľu upokojiť a naplniť. Milovanie. Vpíjali sa do seba a strácali tvary, ochutnávali jeden druhého ako tie najlačnejšie šelmy, neschopné sa nasýtiť.

A terasa sa postupne začala krútiť menej a menej a hudba opäť silnela. Onedlho stáli proti sebe dvaja tanečníci presne ako predtým a nič nebolo dôležitejšie ako jej a jeho oči, krk a tak ďalej. A tie mandľové šaty a ten chrbát a horúce prsty.

Muž sa však z ničoho nič obzrel, pretože zbadal na konci terasy opretého pána v obleku. Mal v ruke polaroid a pozoroval tanečný pár.

„Budete taký láskavý a urobíte nám spoločnú fotografiu?“ požiadal muž pána v obleku.

„S radosťou,“ usmial sa pán a namieril na nich svoj polaroid.

Milenci sa k sebe pritúlili a usmievali sa na seba.

Zabyslo sa a obraz sa na chvíľu celkom vyparil.

Hneď potom podával pán rozjarenému mužovi fotku, na ktorej pomaly vystupovali obrysy. Pán sa medzitým rozlúčil, odmietol peniaze a poprial veľa šťastia.

Na fotke konečne vystúpil celý obraz. Bol na ňom usmiatey muž, usmieval sa kamsi pred seba, no bol na tej fotke celkom sám. Volal sa Adam.

Adam sa zdesene pozrel na miesto, kde mala stáť ona. Nikto tam nebol.

V tej chvíli sa na posteli prudko posadil muž, utrel si polo spiace uslzené oči, vyzliekol spotené pyžamo a vyšúchal si ním mokré vlasy. Adam stále plakal a nedalo sa to zastaviť. Postavil sa a vošiel do sprchy. Pustil si na hlavu silný prúd a slzy zrazu ukryla voda. Plakal najskôr potichu a potom aj nahlas. A potom ešte raz potichu. Sadol si na zem, voda mu prehrievala telo a začal zhlboka dýchať.

Hladina vody s bohatou penou na povrchu sa v očakávaní jemne zachvela. O sekundu sa spod nej vynorili takmer súčasne dve hlavy a nahlas sa rozosmiali. Jedna patrila malému Jimovi, druhá jeho mame Lale.

„Vyhral si, nevládzem!“ smiala sa Lala.

„Ešte raz, ešte raz!“ nástojil Jim.

„Posledný!“ súhlasila Lala.

„Un, deux, trois, štart!“ odštartoval Jim a obaja opäť zmizli pod vodou.

Keď si Lala vyberala tento byt cez realitku, mala iba tri podmienky: musí mať veľkú vaňu (kvôli spoločným kúpeľom),

murované steny (aby do nich mohla kedykoľvek zatĺcť, čo chcela) a pekáreň blízko domu (zvyk z Paríža). Ukázalo sa, že jej podmienky sú dosť náročné, ale stačila jedna predĺžená večera so sympatickým majiteľom realitnej kancelárie a v staršom murovanom byte s pekárňou pod bránou sa do týždňa dala vybudovať super priestranná vaňa, a to v cene prenájmu. Dalo sa v nej krásne kúpať a nikto nemal šancu pohoršovať sa nad tým, ako Lala k vani prišla. Pretože nikto vlastne nemohol povedať, že Lala dobre pozná a vie, ako rozmýšľa.

A to bolo dobre. Väčšinu času to tak cítila aj Lala. A potom boli dni, keď sa upokojovala predstavami, že raz to bude inak a príde niekto, kto predbehne jej myšlienky, lebo ju bude skutočne poznať. Keď sa zoznámila s Jilom a keď sa neskôr zaňho vydala, snažila sa úporne o niečo také. Snažila sa ho denne spoznávať, lebo ho milovala a verila, že on robí to isté. Ako letuška bola objektom jeho túžob, krásna, na palube lietadla, kde sa aj spoznali. A zatiaľ čo ona zostávala na palube, on mal dostatok slobody na zemi, aby mohol lietať od jednej k druhej. Potreboval ich, boli to objekty, ktoré maľoval, no Lala netušila, že ich zároveň aj preťahoval. Keď otehotnela, Jil jej to na konci nejakého večierka v opitosti povedal. Vtedy jej to došlo a rozviedla sa.

Lala dosušila Jimove vlásky a uložila ho do postele. Po rituálnej rozprávke nasledoval už len bozk a Jimova otázka, či by zajtra predsa len nemohol zostať s Lalou. Pýtal sa to so železnou pravidelnosťou každý večer, odkedy začal chodiť do škôlky. Teraz pribudla podotázka:

„A nemáš číslo na Irmu?“

Musela mu sľúbiť, že niečo v tejto veci podnikne. Príliš často sa totiž zmiňoval o rôznych pozitívnych zážitkoch z jeho neplánovanej návštevy u menovanej ženy. Rozhodla sa pre citové vydieranie (bežný spôsob fungovania na linke rodič – dieťa a späť) a navrhla, že ak bude týždeň chodiť do škôlky bez raňajšieho cirkusu, zistí Irmino číslo.

V spálni si zapla nočnú lampu a notebook a natiahla sa na posteľ. Lampa vyzerala rovnako exoticky ako Lala s momentálnym osuškovým turbanom na hlave. Svietidlo na tú

lampu totiž vyrobila sama a dodnes cíti terapeutické účinky dotyčnej lampy na svoju dušu. Návod je jednoduchý: stačí mať dostatočné množstvo pestrých pánskych kravát, ktoré rozstriháte do potrebnej dĺžky a lepíte vedľa seba okolo celého svietidla. Jednoduché svietidlo si za pár korún kúpite kdekoľvek, ale dôležité je, že kravaty zásadne nekupujete! Lala vzala tie najdrahšie kusy svojmu exmanželovi, keď odchádzala späť na Slovensko. V konečnom dôsledku ich všetky, až na jednu, aj tak kúpila ona, takže výčitky sa nedostavili. Zato pocit ohromnej úľavy sa dostavil s každým prúdom elektrickej energie, ktorá rozsvietila toto Lalino prvé umelecké dielo pri jej posteli. Nieкто by si mohol myslieť, že Lala chcela, aby aspoň kúsok z jej milovaného Jila zostával stále pri jej posteli. Hlúposť. To si môže myslieť naozaj len ten, kto Lalu vôbec nepozná. Diabolská nekompromisnosť jej také čosi priam zakazovala. Jil ju natoľko sklamal a ublížil jej, že v prípade potreby by bola schopná zabiť. Jeho, samozrejme. V tomto smere bola neustále v strehu, pretože Jil nesúhlasil, aby s jeho synom odišla z Francúzska. No po rozvoде nemal šancu ich udržať.

Napriek všetkému mala Lala skutočných priateľov práve vo Francúzsku, pretože tam prežila najdlhší čas svojej dospelosti. A tak dopísala zopár mailov do Francúzska a na chvíľu sa vrátila aj k prekladu nejakej šialenej výročnej správy pre istú firmu. Nakoniec zatvorila notebook, odmotala si z hlavy osuškový turban a oddala sa predstavám o svojom budúcom živote. Skončila však pri krátkodobých plánoch nasledujúceho dňa a hneď zaspala. Po upratovaní sa jej väčšinou nič nespínalo, mala to vyskúšané, ale nerobila si z toho problémy.

V Irminej spálni viselo nad posteľou jedno umelecké dielo vedľa druhého. Boli to všetky kresby detí, ktoré kedysi učila výtvarnú výchovu. Bola tam koláž, akvarel, voskovkové diela aj výtvary ceruzou a uhlíkom. Rada ukazovala deťom, čím všetkým sa dá vyčariť na papieri niečo pekné, čo nosíme v hlave, do ktorej nikto nevidí. Podľa nej má každý inú technológiu predstavivosti – nieкто si radšej predstavuje rozpité farby, v ktorých sa tvary strácajú, a nieкто zase potrebuje

jemnú, ale presnú ceruzku, ktorá udáva zopár konkrétnych liniek, o ktoré sa človek potrebuje oprieť.

Irma si vybrala do spálne z každého čosi a so svojou božskou nekompromisnosťou pravidelne obrázky vymieňala, aby bola ku všetkým spravodlivá. Náhoda alebo karma však chceli, aby sa jeden obrázok prilepil farbou ku stene, keď raz Irme zatekalo do spálne. A tak tento jeden obrázok zostával nad posteľou výnimočne definitívne. Bola to odvážna kombinovaná technika: voskovka, fixka a farebný tuš. Obrázok mal byť na tému: Pomoc a Irma si dobre pamätala, ako sa vtedy dve tretiny triedy zhodli na tom, že budú kresliť sanitky a červené kríže. Iba zopár detských individualistov sa vybralo vlastnou cestou a maľovalo svoje zážitky či predstavy. Na obrázku, ktorý mal v Irminej spálni výnimku vystavenia na dobu neurčitú, bol Superman, rozložený na celom papieri vo svojej najklasickejšej pozícii. Letel práve tmavou oblohou s jednou rukou natiahnutou presne ku komiksovej bublinke, v ktorej bolo napísané: POMÓC!

Irme sa snívalo často a veľa. Každý máva svoje najtypickejšie sny, ktoré ho sprevádzajú najčastejšie. Irma sa nemohla sťažovať na nejaké fádne stereotypné snívanie, pretože u nej to bolo vždy inak a inde. Ale jedna vec sa naozaj často opakovala a síce, že Irma v snoch zachraňovala, čo bolo treba alebo koho bolo treba. A používala pritom podozrivo známe metódy i rekvizity a chronicky známy kostým. Vo svojich snoch totiž bola za Supermana. Lepšie by znelo za Superženu, ale keď sa povie Superžena, človeku naskakujú hneď veľmi konkrétne predstavy, čo by taká Superžena mala obsahovať. Irma bola Superman.

A teraz si po náročnom dni s výpalníkom, jeho prekvapivo malým pohlavným aparátom a neprekvapivými vyhrážkami líhala Irma do postele a hľadela na Supermana. Zatvorila oči a sen prišiel takmer okamžite.

Všade navôkol vládla skutočná divočina, akú poznáme z prírodopisných seriálov. Vo vzduchu viselo napätie a okrem monotónneho bzukotu dotieravého hmyzu a nepravidelného škrekotu akéhosi exotického vtáka všade vládlo ticho. Vysoká tráva občas podozrivo zašušťala.

Zrazu sa medzi stebkami trávy mihol pár očí. Keby tie oči neboli v divokej vysokej tráve, zdali by sa každému absolútne nereálne. Na tmavom podklade orámované hrubou vrstvou bielej farby. O chvíľu sa medzi trávou zablyskli ďalšie dva páry takýchto očí. Boli to akísi domorodci, tmavá pokožka sa im leskla na slnku. Biela farba okolo očí a na hrudi bola už celá dopraskaná. Našlapovali veľmi opatrne a vôbec sa medzi sebou nerozprávali, boli na love. Obeťou mala byť obrovská kengura. Boli to austrálski Aboridžinci.

O kúsok ďalej v tej istej vysokej tráve úpenlivo plakalo malé aboridžinské dieťa. Sedelo nahé na horúcej zemi a všade, kam sa obzrelo, bola len neprehľadná vysoká tráva. Cítilo sa veľmi opustené, a tak plakalo s pomerne slušným nasadením.

Z výšky bolo vidno, že dieťa je od lovcov dosť ďaleko. A ani žiadne obydlia sa v jeho blízkosti nenachádzali. Bolo skutočne beznádejne opustené.

Vzdych nad divočinou zasvišťal a odplašil kenguru. Domorodci nechápavo zdvihli hlavy a hľadeli na oblohu.

Irma-Superman sa rútila bleskovou rýchlosťou rovno k opustenému dieťaťu. Takmer bez zastavenia nabrala dieťa do náručia, zakryla ho svojím červeným plášťom a letela ďalej. Dieťa prestalo plakať.

Aj jeho uplakaná matka si rýchlo utrela slzy, keď zbadala, že k ich chatrčiam zostupuje neopísateľný tvor. Keď sa Irmine supermanovské nohy dotkli zeme, vypustila z náručia zachránené malé dieťa, a to sa s radostným krikom rozbehlo za šťastnou matkou.

Irma-Superman opäť raz zabodovala.

Noc sa ešte stále neskončila. Presklené dvere na nemocnici sa otvorili a Adam vošiel dnu. Kráčal dlhou prázdnu chodbou až k bielym výťahom. Jeho tvár prezrádzala nezdravú kombináciu apatie, únavy a boja o zachovanie zdravého rozumu. Kráčal rozvážnymi dlhými krokmi, ktoré sa ozývali v nočnom tichu, potom chvíľu stál a hľadel bez záujmu na svoj obraz vo výťahovom zrkadle. Nikdy nepochopil, načo sem tie zrkadlá namontovali. Pacienti sa nikdy necítia tak dobre, aby